Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрация подъ ч. 8 улица Чарнецкого.

Редакция ул. Францисканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франковани.

Рекламации неопечатанй вольни ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администрации „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинции:
на цѣлый рокъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рокъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 153. | Нинѣ: гр. † Ант. Печ. рим. Марiѣ М. | Завтра: Евфимiѣ м. Аполинар. | Пятниця 10 (22) липня 1892. | Всхôдъ сонця 4 г 25 м.; захôдъ 7 г 4 7 м. Баром. 760 терм. + 19·0° + 19 0°. | Рокъ II.

Рада державна.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты панôвъ ухвалено на внесенє референта ґр. Фалькенгайна 500.000 зр. яко запомогу дорожнянну для урядникôвъ державныхъ. Опôсля принято безъ дебаты до вѣдомости законъ о закупнѣ добръ Надвôрна и о безпроцентовôй позичцѣ для мѣста Бродôвъ. Слѣдуюче засѣданє вôдбуде ся вô второкъ; на порядку дневнôмъ поставлено предложеня валютовй.

Въ Палатѣ пословъ вела ся дальша дебата надъ закономъ о позичцѣ валютовôй. Пос. Герольдъ характеризувавъ теперѣшну ситуацию политичну, а говорячи о лѣвици и єѣ здобуткахъ, просивъ мiнiстра фiнансôвъ, щобы вôнъ яко чоловѣкъ честный вывявивъ, якй настали умовы межи правительствомъ а нѣмецкою лѣвицею и за яку цѣну обѣцяла ся лѣвиця голосувати за предложенями валютовыми. — Мiнiстеръ дръ Штайнбахъ вôдповѣвъ на то, що вôнъ держить ся зъ далека вôдъ умовъ политичныхъ межи правительствомъ а лѣвицею. Вôнъ не належить до нѣякои партиѣ, а яко чоловѣкъ честный боронить лишь того, що на єго погляд може принести користь державѣ.

Промавляли ще послы Менґеръ, Дiпавль и референтъ Щепановскiй. Сей послѣдный вôдповѣдавъ пос. Вашатому на єго славословiя для Россиѣ и сказавъ, що Вашатый тымъ лишь шкодить Чехамъ; нехай бы вôнъ придививъ ся свому идеалови близше. То, що здобули Нѣмцѣ въ Чехахъ, есть въ великôй части заслугою Вашатого. Бесѣдникъ застерѣгъ ся дальше противъ того, мовъ бы то Поляки перли до войны зъ Россiєю. По сѣмъ ухвалено арт. 1 дотычного закона.

При арт. 2. промавлявъ пос. Барвѣньскiй, котрый вôдповѣдаючи пос. Вашатому на єго згадку про Русинôвъ такъ сказавъ: Пос. Вашатый заступивъ ся тутъ такожь за Русинами. Мы Русины не малолѣтнй и дякуємо красно п. Вашатому за єго опѣку и протекцию. Дръ Вашатый не знає зовсѣмъ вôдносинъ въ Россиѣ, що доказали впрочôмъ зовсѣмъ достаточно єго выводы о Фiнляндиѣ. Констатую, що звѣстнй указы россiйскй зъ 1876 р. замкнули губы рускôй мовѣ и литературѣ (Голосы: чуєте, чуєте?), такъ, що вôдъ сеи поры не можуть появляти ся анѣ часописи анѣ дѣла рускй. (Голосы: Слухайте!) Мову руску прогнано въ Россиѣ изъ житя публичного, зъ церкви и школы до того степеня, що навѣть въ школахъ народныхъ учать лишь мовы россiйскои, а въ церквахъ проповѣдують лишь только по россiйски. Того рода поступованє гôдне очевидно выкликати того рода проявы, якъ тй, котрй недавно тому можна було бачити въ Астраханѣ. Сумнѣваю ся, чи оплатить ся трудъ захваловати такй вôдносины нашôй Монархиѣ; намъ Русинамъ остаєсь ще вправдѣ не одно до бажаня, але мимо того зъ повнымъ довѣрiємъ сподѣваємо ся вôдъ правительства и нашихъ землякôвъ, що будемо могли свобôдно розвивати нашу народнôсть, нашъ языкъ и нашу литературу. Чи тй вôдносины, якй тутъ славославить пос. Вашатый, вôдповѣдають нашôй Монархиѣ, то лишаю до порѣшеня кождому обєктивному чоловѣкови! Бесѣда пос. Барвѣньского зробила въ Палатѣ велике враженє и єѣ выслухано зъ великимъ спокоємъ. Опôсля по короткôй дискусиѣ ухвалено решту предложенъ валютовыхъ.

Окружникъ ц. к. Намѣстництва въ справѣ холеры.

Ц. к. Намѣстництво розослало до всѣхъ Старостôвъ и Президентôвъ мѣстъ Львова и Кракова обѣжникъ въ справѣ зарядженъ противъ занесеня холеры. Въ нѣмъ сказано на початку:

Въ Баку, Тiфлисѣ и Астраханѣ появилась грôзна холера, а стверджено вже такожь, що она скоро ширить ся вздовжъ Волги и явилась уже такожь надъ Чорнымъ моремъ. Тому грозить небезпечнôсть, що пошесть тая може занести ся на захôднй границѣ Россиѣ, а тогды и въ нашôмъ краю она явить ся.

Отже треба вже теперь зъ цѣлою енерґiєю взятись до вôдповѣдныхъ способôвъ, щобы тую заразу не допустити до краю и не дати єй розширюватись.

Въ тôй цѣли пôсля розпорядженя выс. ц. к. Мiнiстерства справъ внутрѣшныхъ зъ дня 8 липня с. р., ц. к. Намѣстництво порозумѣло ся зъ иншими властями и зарядить зô своеи стороны, що лишь буде треба до обзоринъ и розслѣду здоровля осôбъ приѣзджаючихъ зъ Россиѣ, до дезiнфекциѣ пакункôвъ и рѣчей подорожныхъ, евентуально окремого помѣщеня хорыхъ подорожныхъ въ мѣсцяхъ входовыхъ.

Крôмъ тыхъ средствъ осторожности поручено Старостамъ и Президентамъ зарядити слѣдуюче:

Приписôвъ мельдунковыхъ що до осôбъ прибуваючихъ зъ Россиѣ мають властителѣ готелѣвъ, заѣздныхъ домôвъ, господарѣ и т. п. держати ся якъ найострѣйше. Коли бы подорожный, прибуваючiй зъ Россиѣ, занедужавъ пôдчасъ ѣзды желѣзницею, то пôсля розпоря-

---

16

ЯРИНА.

Повѣсть О. I. Крашевского.

(Дальше.)

Тымчасомъ надôйшли скликанй офiцiялисты. На ихъ лицяхъ видко було такожь змѣшанє, неспокôй, а декотрй певнй того, що выйдуть цѣло, тôльки усмѣхали ся иронiчно.

Лишь оденъ касiєръ панъ Яцко Поляккевичь станувъ собѣ зô сумнымъ лицемъ за другими и чекавъ на приказы безъ страху, але такожь и безъ надѣѣ, якъ то по єго спущенôмъ носѣ було видко. Вôнъ давно служивъ у тôмъ дворѣ и лише вôнъ оденъ не користавъ зъ єго руины; наврядъ вôнъ жалувавъ ґрафа и не мавъ силы єго покинути. Бувъ нежонатымъ и не мавъ родины; тому цѣлымъ серцемъ прилягъ до своихъ панôвъ и радъ бувъ ихъ ратувати. Та що мôгъ зробити самъ оденъ? Непочесна та стать у полатанôмъ сурдутѣ, въ окулярами въ руцѣ и величезною книгою, стояла и вдивлювалась въ Остапа, а на лици єѣ видко було выразно журбу, зневохоту и одробину несмѣлои ще надѣѣ. Цѣлый двôръ не мавъ уже здавна Поляккевича и за Боже сотворѣнє. Всѣ смѣяли ся зъ него, а найпаче за те, що вôнъ дуже докладно записувавъ въ реєстрахъ грошѣ, котрыхъ нѣколи и на очи не видѣвъ; и за те, що бувъ безмѣры побожнымъ и мавъ троха дивнй звычаѣ. Яцко не зважавъ на се и робивъ своє. Вôдъ давна не бравъ вôнъ уже нѣякои платнѣ, а удержувавъ ся зъ продажи лисячихъ шкôръ, бо бувъ добрымъ ловцемъ. Живъ у тѣснôй, бруднôй и невыгôднôй комнатѣ бiля кухнѣ и провѣвъ у нѣй вже двацять лѣтъ житя. Се мешканє, якъ и самъ панъ Яцко, було посмѣховищемъ великихъ панôвъ писарѣвъ, рахмiстра и прочого двора. Було въ нѣмъ одно вôконце на огородъ зъ яриною, немыте уже вôдъ непамятныхъ часôвъ и въ зимѣ и въ лѣтѣ заклеєне та старанно замыкане, себѣ то для обезпеки касы, котрои нѣколи не було. Замѣсть касы бувъ у тôй комнатѣ стôсъ всякихъ паперôвъ и приладôвъ, розкиненыхъ у найбôльшôмъ нeладѣ. Поляккевичь пересушувавъ залюбки свою одежу и розкладавъ єѣ по черзѣ по порожныхъ куфрахъ и выдушеныхъ крѣслахъ. Песъ хортъ и панъ єго мали въ тôмъ складѣ два леговиска, такъ само вузкй и бруднй. Всѣ стѣны покрытй були образками святыхъ, до котрыхъ касiєръ моливъ ся. Въ величезнôй шафѣ були всѣ приряды до ловецтва. Найбôльшiй недостатокъ спеpечавъ ся ту зъ незвычайною дбалостю о старй лахи, замыканй на штучнй замки и колодки.

До тои комнаты не входивъ нѣхто нѣколи, хиба вѣрный паробокъ Микита, зъ котрымъ Поляккевичь живъ у великôй приязни и деколи навѣть балакавъ. Зъ иншими людьми, зъ котрыми сходивъ ся, не розмавлявъ нѣколи, а коли тй и найбôльше допѣкали, то вôнъ лише здвигавъ плечима. Зъ рана стававъ панъ касiєръ правильно о четвертôй годинѣ и зачинавъ день голосною молитвою, котра якъ спѣвъ когута будила всѣхъ сусѣдôвъ. Скôнчивши пѣснѣ и литаниѣ выходивъ на ловы, бо все вынаходивъ собѣ якiйсь иншiй рôдъ ловôвъ, стрѣлявъ на креты и вывѣрки. Стара вѣрна собака волѣкла ся зъ нимъ до лѣса, вертала зъ вôдтамъ неразъ и на сухiй кусень хлѣба та засыпляла, наслухавши ся пѣсень, котрыми Поляккевичь день кôнчивъ. Мы забули додати, що двѣ або три годины посвячувавъ вôнъ на розглядъ рахункôвъ и записôкъ. Реєстры єго були дивнй, бо за давна нѣхто нѣчого єму не дававъ; каса була въ рукахъ управителя; а таки п. Яцко знавъ усѣ приходы дуже докладно и суму ихъ записувавъ у книги.

Приказавши всѣмъ приготовитись здати справу зъ рахункôвъ и заповѣвши, що п. Суселъ вôдъ тои хвилѣ перестає управляти маєткомъ, Остапъ вôдправивъ всѣхъ, лише Поляккевичеви давъ знакъ, щобы лишивъ ся. Альфредъ, котрый зъ иншими смѣявъ ся зô старого слуги, пригадавъ собѣ єго и поручивъ якъ найвѣрнѣйшого зô всѣхъ слугъ.

дженя міністеріяльного зъ 5 серпня 1886 мусить вôнъ сейчасъ найти помѣщене на найблизшôй стаціи въ окремôмъ мешканю, мусить мати помôчь лѣкарску, поживу и вôдповѣдну послугу.

Всѣ громады маютъ завчасу вышукати вôдповѣднû домы, въ котрыхъ бы пôсля потребы можна урядити шпиталь зъ конечности и треба приготовити все, що до такого шпиталю потрѣбне. Особливо повиннû громады вже теперь постаратись о добре вывчену службу шпитальну и послугачѣвъ до дезінфекційныхъ прирядôвъ. Всѣ громады въ повѣтѣ мусять старати ся о чистôсть у себе, щобы якъ найменше було причинъ до занедужаня. Въ тôй цѣли маютъ утворитись въ каждôй громадѣ мѣсцевû комісіи здоровля пôдъ проводомъ начальника громады. Тû комісіи маютъ не лише остро дбати о ладъ и чистôсть у громадѣ, але такожъ въ имени власти громадскои заряджувати и приказувати всяку роботу, потрѣбну до заведеня добрыхъ вôдносинъ санітарныхъ въ громадѣ, що теперь ще дасть ся зробити. Отже комісія така повинна чимскорше усунути все, що гниє, що занечищає землю, воду до питя и т. п. Она мусить старати ся, щобы въ мешканяхъ не жило разомъ за богато людей, особливо въ притулкахъ, господахъ и арештахъ. Конче треба выконувати строго поліцію торгову и пильнувати, щобы дезінфекційныхъ апаратôвъ, якû суть, можна въ каждôй хвили ужити и мати до того вôдповѣдну службу.

Въ обѣжнику сказано дальше, що фаховû инспекціи будуть контролювати якъ найчастѣйше дѣяльнôсть громадъ, а лѣкарѣ повѣтовû маютъ самû наглядати тую роботу. Крôмъ того ц. к. Намѣстництво буде высылати урядниковъ санітарныхъ, котрû несподѣвано будуть контролювати то одну то другу громаду, а коли бы побачили недбалôсть або неохоту, то будуть винныхъ дуже остро карати.

Вôдтакъ треба вôдъ теперь якъ найдокладнѣйше слѣдити станъ здоровля людей и старати ся, щобы сейчасъ доношено о тôмъ власти, коли бы де появила ся свойска холера (cholera nostras).

Коли бы пошесть явилась въ границяхъ нашои державы, то конче треба буде лѣкарѣвъ для загроженыхъ околиць. Тому поручено спытати ся всѣхъ лѣкарѣвъ въ повѣтѣ (въ мѣстѣ), чи въ потребѣ не хотѣли бы они приняти на себе обовязокъ лѣчити хорыхъ холеричныхъ и поза мѣсцемъ тымъ, де мешкаютъ. Въ зголошеню своѣмъ мае лѣкарь чи хирургъ подати, въ котрôмъ краю короннôмъ готовъ сповняти свою службу, а въ такôмъ случаю мусить выказати ся, що знае языкъ того краю, до котрого зголосивъ ся.

Принятû лѣкарѣ и хирургѝ дôстануть заплату и за подорожь и вôльне мешкане, котре мусить дати дотична громада, а притôмъ 10 до 15 зр. дієты.

При тôмъ звернено увагу на се, що пôсля Найвысшои постановы зъ 3 лютого 1856 выдане розпорядженє Міністерства справъ внутрѣшныхъ и скарбу зъ дня 6 мая 1856, котре говорить о вдовахъ и сиротахъ по лѣкаряхъ и хирургахъ, що лѣчили хорыхъ на пошесть, — дотеперь мае свою силу т. є. що вдовы и сироты по лѣкаряхъ помôчныхъ, що въ службѣ заразили ся и померли, маютъ таке саме право до вдовочои пенсіѣ и додатку на выховане дѣтей, якъ вдовы и сироты по лѣкаряхъ, що суть въ державнôй службѣ.

Вôдозва Русинôвъ зъ Стрыйщины.

Достойнû Земляки!

Кождому, хто слѣдить за проявами нашого народного житя и бажае народови нашому красшои будучности, мусить стати ясно, що першою и найважнѣйшою нашою справою народною есть нинѣ справа економічного пôддвигненя нашого селяньства и маломѣщаньства и помôчь въ его господарскихъ злидняхъ, его пекучихъ економічныхъ потребахъ.

Всѣ нашû змаганя, всѣ подвиги на поли національнôмъ останутъ безъ успѣху, коли не станемо здоровû и сильнû на поли економічнôмъ, коли не зъумѣемо спинити економічнои руины, котра грозить нинѣ нашому народови зъ усѣхъ бокôвъ, коли не возьмемо ся всѣми силами до розумнои и постôйнои працѣ надъ пôддвигненемъ добробыту народу а то передовсѣмъ черезъ органiзацію переведену у внутрѣ самои нашои суспôльности.

Пôдъ окликомъ такои органiзаціѣ постановили стрыйскû Русины приступити до завязаня филіѣ „Просвѣты" въ Стрыю и, користуючись новымъ статутомъ сего товариства, розпочати постôйну працю зъ найблизшихъ повѣтахъ, органiзуючи читальнѣ сполученû зъ крамницями та спôлками господарскими, взагалѣ стремѣти по силамъ своимъ и по можности до введеня въ житє институцій, маючихъ на цѣли господарску помôчь для нашихъ селянъ.

Позаякъ починъ до такои органiзаціѣ вымагае доконче средствъ матеріяльныхъ — божь філія наша буде мусѣла прийти сама зъ першою помочію тамъ, де такои помочи зъ иншого жерела не буде, — порѣшивъ комітетъ основателѣвъ уже заздалегôдь приступити до зôбраня фонду економічнои помочи стрыйскои філіѣ „Просвѣты", щобы по введеню въ житє сеи філіѣ могла она вôдъ разу розпочати свою дѣяльнôсть на поли економічнôмъ.

Въ тôмъ змаганю нашѣмъ прийшла намъ въ помôчь передо всѣмъ наша сердечна и патріотична молодѣжь руска, а именно всхôдна прогулька „Львôвского Бояна" котра порѣшила чистый дохôдъ зô свого концерту въ Стрыю, котрый мае вôдбутись въ четверъ дня 28 липня с. р., призначити на дотацію высше згаданого фонду.

Супротивъ того, коли цѣль сего концерту для насъ такъ близька и такъ многоважна, звертаємо ся зъ цѣлою вѣрою до всѣхъ нашихъ Достойныхъ Землякôвъ и запрошуємо ихъ сердечно, щобы численною своєю участію въ тôмъ вечерку зволили пôдперти нашû змаганя и допомогти намъ въ самôмъ починѣ намѣреного нами многоважного труду.

Руска суспôльнôсть звѣстна зъ своеи жертволюбности — и у насъ вложено немало гроша на рôзнороднû національнû, культурнû, просвѣтнû та літературнû цѣли. Однакъ при всѣмъ тôмъ нѣгде правды дѣти, що справы, дотыкаючû прямо и безпосередно долѣ нашого хлѣбороба и найблизшои помочи въ его щоденнôмъ господарскôмъ житю, були у насъ доси трактованû за холодно и безъ тои енергіѣ та запопадливости, на яку заслугують они зъ огляду на свою велику та перворядну вагу. Часъ отже теперь сповнити такожъ сей обовязокъ и длятого вôдкликуємо ся симъ передо всѣмъ до загалу Русинôвъ Стрыйщины и сусѣдныхъ повѣтôвъ, на котрû намѣряємо розтягнути нашу дѣяльнôсть, а вôдтакъ до всѣхъ приятелѣвъ народнои справы, щобы зволили громадною участію въ тôмъ вечерку дати доказъ симпатіѣ для сеи такъ нинѣ для насъ жизненнои цѣли, при чôмъ замѣчаємо, що лепты тыхъ Патріотôвъ, котрû задля вôддаленя або перешкоды не змогли бы прибути лично, будуть принятû комітетомъ основателѣвъ зъ повною вдячностію и ужитû на побôльшене фонда економічнои помочи нашои філіѣ, зъ котрого фонда будемо здавати прилюдно справу въ постôйныхъ періодахъ часу.

Комітетъ основателѣвъ мае певну надѣю, що сей его зазывъ не прогомонить безслѣдно и безуспѣшно середъ рускои суспôльности.

Вôдъ комітету основателѣвъ стрыйскои філіѣ „Просвѣты", въ Стрыю, въ липни 1892.

Андрѣй Берникъ, Олекса Бобикевичъ, Иванъ Вахнянинъ, Евгеній Громницкій, Федôръ Дергало, Стефанъ Дубравскій, Богданъ Кирчôвъ, Теофіль Кобляньскій, Андроникъ

Тû, що вôдходили, глянули зъ пôдъ лоба на п. Яцка и высунулись до сѣней, де довгій гамôръ свѣдчивъ о послѣднôй нарадѣ зъ п. управителемъ. Ставувши при порозѣ, Полякевичъ заложивъ руки и зô спущеною головою ждавъ на приказы.

— Вы ту найдовше въ службѣ, — вôдозвавъ ся Остапъ до него — отже вôдъ васъ можу найбôльше навчитись. Графъ поручивъ менѣ васъ, якъ найвѣрнѣйшого свого приятеля; вы менѣ поможете запôзнати ся зъ интересами и зъ людьми.

— Ой, любый паночку, — сказавъ тихо Полякевичъ, вказуючи пальцемъ на дверѣ, — богато ту казати, богато ту робити и богато вôдробляти.

— Єсть що въ касѣ?

— У мене зъ давна вже нема касы, — вôдповѣвъ п. Яцко и вложивъ окуляры на нôсъ — але зъ приходôвъ и розходôвъ показуе ся, що, пôсля моихъ вѣдомостей, повинно бути въ касѣ два золотыхъ и пятнацять грошей. Отсе книжка! Вôдъ пяти лѣтъ не було нѣколи и пяти золотыхъ въ касѣ разомъ, — додавъ значучо.

— Дежь подѣли ся грошѣ?

— Панъ управитель забиравъ ихъ завчасу, коли потребувавъ.

— А реєстры приходôвъ?

— Формальнû повиннû бути у него. Я маю свои, бо я собѣ для цѣкавости записувавъ. Зъ нихъ такожъ дечого навчите ся, лише вы перегляньте сю книжку. Ту кожда рѣчь записана по щирости, якъ була.

— Дякую, — сказавъ Остапъ беручи книгу — я скористаю зъ неи. Чи теперь вы сподѣваетесь якихъ приходôвъ?

— На добрый ладъ повиннû бы бути — вôдповѣвъ Полякевичъ. — Що й но продано послѣднû засобы зъ магазинôвъ и выслано дарабы.

— Грошѣ за керманичѣвъ не належать до скарбу?

— О, у насъ, пане, належать.

— А бôльше?

— И купцѣ ще лѣсъ рубають!

— Може заплатили зъ горы?

— Зъ контракту видко, що мали выплатити частями.

— На тû слова впавъ панъ управитель гнѣвный, червоный и забуреный.

— Що вы ту слухаете того старого дурня? — крикнувъ обертаючись до Полякевича. — То дармоѣдъ, лѣнюхъ; давно вже хотѣвъ я его вôдогнати, лише графъ милосердивъ ся надъ нимъ. Наплете вôнъ вамъ ту сѣмъ мѣхôвъ гречанои половы.

Старый спустивъ очи и призвычаєный видко до такихъ лайокъ, зôтхнувъ и замовкъ.

— Мене пытайтесь, а не его — додавъ Суселъ.

— Щожь, коли вы менѣ не хочете вôдповѣдати!

— Чому нѣ, чому нѣ, та тутъ шкода роботы. Ту лишь я одинъ можу дôйти конця; вы собѣ не думайте, що самû дасьте тому раду. Коли мене хочете послухати....

— Тратимо дармо часъ, пане — перебивъ Остапъ — а я его не маю за богато. Я вамъ раджу здати менѣ управу маєтку, бо я єѣ заразъ обôймаю. Де суть паперы?

— То моя канцелярія.

Остапъ пôшовъ до середныхъ дверей, замкнувъ ихъ на ключь, прибивъ вôкна и добувши ляку и печатки, сказавъ до Полякевича:

— Кажѣть менѣ подати свѣчку.

— До чого? — спытавъ Суселъ.

— Опечатаємо канцелярію.

— То мои рѣчи и мои власнû паперы.

— Рѣчи можете собѣ заразъ забрати, а паперы вашû ту не повиннû бути. Коли ихъ розберу, то вамъ зверну.

Суселъ вытрѣщивъ очи, вхопивъ ся за чуприну и побѣгъ знову до жѣнки. Закимъ Полякевичъ принѣсъ топнѣючу лоѣвку, вже панъ и панѣ вбѣгли до канцеляріѣ. Гарна бѣлявка змѣнилась вôдъ гнѣву такъ, що

Могильницкій, Дръ Евгеній Олесницкій, Юліянъ Федусевичь, Иванъ Хавалка.

Добровôльнй датки на фондъ економічнои помочи, просимо слати на руки дра Олесницкого, адвоката въ Стрыю.

Переглядъ політичный.

Нинѣ вôдбуде ся выбôръ членôвъ спôльныхъ Делегацій и мабуть наступить закрыте парляменту. Декретомъ королевскимъ вôдрочено вчера угорскій парляментъ ажь до 26 вересня.

Урядова ґазета вѣденьска оголосила именоване пос. Струшкевича инспекторомъ рôльництва для Галичины зъ титуломъ радника правительства.

Ґазетѣ „Петерб. Вѣдомости" вôдобрано право дрôбнои продажи и умѣщуваня анонсôвъ за статью о холерѣ въ Россіи. Ґазета ся доказувала, що причиною розрухôвъ въ Астраханѣ, Саратовѣ, Хвалиньску и т. д. суть вôдносины політичнй; вина за нихъ спадае на правительство и суспôльнôсть.

Холера въ Россіи ширить ся дальше; сконстатовано выпадки смерти на холеру такожь въ воронежской ґуберніи. На Кавказѣ ширить ся холера найбôльше въ даґестаньскôй провінціи и коло Елисаветполя.

Парляментъ анґлійскій мае зôбрати ся дня 4 серпня. Єсть вже рѣчею певною, що кабінетъ льорда Сальсберого не подасть ся до димісіѣ.

Новинки.

Львôвъ дня 20 Липня

— **Громадѣ Монастирчаны**, въ повѣтѣ богородчаньскôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Конкурсы.** Въ Дублянахъ при шкôльнôмъ огородѣ ботанічнôмъ потрѣбный огородникъ. Платня 600 зр. и мешкане. Подаватись до 15 вересня. — Въ Станіславовѣ опорожнена посада елева будôвництва при маґістратѣ. Платня 700 зр. Треба мати скôнчену політехнічну школу. Речинець до 15 серпня. — Громада Стрый потребуе концепіста. Платня 500 зр. и 200 зр. долатку. Речинець до 10 серпня. Такожь потребуе концепіста до службы громадскои. Платня 400 и 200 зр. Речинець до 10 серпня. — Въ Нижанковицяхъ потрѣбный касіеръ мѣскій. Платня 150 зр. Речинець до 15 серпня.

— **Справы особисті.** Є. Е. п. Намѣстникъ выѣхавъ до Буска. Є. Е. Маршалокъ краевый, кн. Евстахій Санґушко, выѣхавъ на довшій побутъ до Гумниска.

— **На загальныхъ зборахъ Товариства педаґоґічного** въ Бродахъ выбрано до головного заряду: превесомъ кн. Юрія Чарторыйского, заступникомъ превеса Людв. Дзєдзицкого, а выдѣловыми пп. Нил. Борецкого, Едм. Ценара, Іос. Чернецкого, Юл. Фонфару, Генр. Ґалецкого, Корн. Яворского, Володислава Клапковского, Володислава Кропиньского, дра Іос. Лімбаха, Іос. Пюркевича, Фр. Прухницкого, Кар. Равера, дра Меч. Вармского, Фр. Жмудзиньского и дра Іос. Жулиньского. Полишають ся ще рôкъ въ зарядѣ: инспекторъ Меч. Барановскій, учитель Володиславъ Красуцкій, директоръ Щаст. Парасевичь и учитель Кав. Радваньскій.

— **Дворець велѣзницѣ** Кароля Людвика у Львовѣ буде перебудованый коштомъ одного міліона зр. для руху особового, а на рухъ товаровый буде вôдданый дворець велѣзницѣ черновецкои. Отже теперь буде дворець сей уряджений на ладъ европейскихъ великихъ дворцѣвъ.

— **Зъ кругôвъ нотаріяльныхъ.** П. Вол. Ґурка, кандидатъ нотаріяльный, именованый на 6 тыжднѣвъ заступникомъ п. Курыловича, нотаря въ Равѣ Рускôй.

— **Выклады о лѣченю домовыхъ звѣрятъ** въ наглыхъ припадкахъ зачнуть ся дня 2 серпня въ Комарнѣ. Выклады тй будуть для всѣхъ безплатнй. Така наука дуже потрѣбна офіціялістамъ и учителямъ народнымъ, котрй черезъ те можуть помагати селянамъ. Щобы народнй учителѣ и зъ поза Комарна могли користати въ выкладôвъ, то господарска рада вôддѣлу городецко-рудецкого оголошуе конкурсъ на 10 стипендій по 16 зр. для учителѣвъ, а такожь постарае ся о безплатне мешкане для нихъ. О поживу и постѣль мусить постарати ся кождый учитель самъ. Выклады будуть тревати два тыжднѣ. Пôдручники и приряды дасть рада вôддѣлу. Выкладати буде п. Круликовскій, професоръ школы ветеринаріи у Львовѣ. Крôмъ згаданыхъ стипендій роздасть еще рада 15 запомогъ по 8 зр. тымъ селянамъ, а передовсѣмъ оглядачамъ худобы, котрй бы хотѣли користати въ тыхъ выкладôвъ. Всѣ тй, що хотятъ старати ся о стипендіи и запомоги, мають внести подання на руки п. Альбина Райского въ Михалевицяхъ почта Рудки, найдальше до 24 липня 1892.

— **Степень маґістрôвъ фармаціѣ** въ университетѣ ягайлоньскôмъ одержали пп. Фрид. Бернкопфъ, Каз. Боярскій, Ив. Бовевичь, Ив. Бженковскій, Авг. Хрістъ, Жиг. Ґоґеля, Ост. Гофманъ, Отмаръ Гордыньскій, Бол. Яворницкій, Авт. Кельгоферъ, Ост. Клисевичь, Тад. Котовичь, Ив. Масловскій, Вол. Ментусъ, Ив. Нѣмчикъ, Ив. Новакъ, Ост. Пйонтекъ, Брон Питлярскій и Ос. Вальтеръ.

— **Лосоване премій** для ремѣсникôвъ въ фондаціи Пониньского вôдбуло ся передвчера въ товариствѣ „Скала". Першу премію 858 зр. выльосувавъ Мих. Войтовичъ, столярь; другу 715 зр. Ив. Семчишинъ швець, третю 572 зр. Ив. Яримовичь, швець, четверту 429 зр., Сѣкора мулярь.

— **Зараза на худобу** лютить ся, якъ доносять до „Дѣла", дуже на коломыйскôмъ Пôдгôрю. Гинуть конѣ, рогата худоба и свинѣ. Мимо того самй громады затають заразу зô страху, щобы въ Яблоновѣ не замкнули четверговыхъ торгôвъ. Зараза рошприла ся вже въ Пѣстини, Уторопахъ, Яблоновѣ, Лючи, Вербѣжи и ин. Коней погибло до 30, рогатои худобы до 60 штукъ а свиней дуже богато. Люде не знаючи що робити противъ тои заразы, мучать лишь бѣдну худобу, н. пр. прасують еѣ розпеченымъ желѣзкомъ, заливають дубовою корою и т. д. До того ще закопують падлину въ загородахъ и надъ рѣками.

— **Вѣнчане.** Въ Стрыю вôдбуде ся дня 26 с. м вѣнчане панны Галѣ Бачиньскои, доньки адвоката дра Иларіона Бачиньского зъ п. Остапомъ Нижанкôвскôмъ, укôнченымъ богословомъ и звѣстнымъ нашимъ композиторомъ.

— **Історія головнои выграпои.** Якъ разъ тому десять лѣтъ померъ въ Бернѣ купець Л. Кафъ и лишивъ вдову зъ дѣтьми безъ помочи. Лишивъ ся по нѣмъ якійсь льосъ кредитовый и зъ тымъ пôшовъ сынъ Кафа до конторы продати его. Тамъ показалось, що льосъ той выгравъ 150.000 зр. Радôсть вдовы и дѣтей годѣ собѣ уявити. Она теперъ зажила лѣпше и дала дѣтямъ порядне образоване, а донькамъ гарне придане. Лишилось ще ѣй 50 кôлька тысячь, а тй пожичила она на малый процентъ якомусь Сорерови. Вôнъ платив ѣй до недавна правильно вôдсотки. Ажь минувшои пятницѣ вôнъ застрѣливъ ся, бо наробивъ тôлько довгôвъ, що не мавъ уже зъ чого вôддати. Черезъ те, кажуть, и 50.000 зр. вдовы Кафовои пропадае.

— **Дотепна кара.** Якъ звѣстно, ширять теперь въ Россіи поголоску, що холеры нема, що еѣ лишь выдумали лѣкарѣ и въ наслѣдокъ того приходить въ многихъ мѣстахъ до бунтôвъ. Такъ дѣе ся такожь и въ Нижнôмъ Новгородѣ. Ажь ось сими днями приарештовано въ сѣмъ мѣстѣ мѣщанина Китаева, котрый ширивъ поголоску, що въ Россіи нема холеры, що еѣ лишь выдумали. Абы его переконати, що то неправда, зачислено его за кару до послугачѣвъ санітарныхъ въ шпитали, уладженôмъ на выпадокъ появленя ся холеры.

— **Правда чи жартъ?** Зъ Лондону пишуть, що оденъ хемикъ англійскій вынайшовъ способъ, якъ можна кождый напôй, а особливо горѣвку, зробити твердою, такъ щобы еѣ и безъ фляшки можна сховати въ кишеню, якъ яку табличку. Отже теперь буде можна горѣвку ѣсти, а коли розпустити въ водѣ, то пити, якъ хто схоче. Та ще й инша выгода при тôмъ. Добрый піякъ буде мати тую радôсть, що выпе чарку горѣвки и горѣвкою закусить. Цѣле нещастє лише въ тôмъ, що якось нѣхто не квапить ся вѣрити въ той вынахôдъ а всѣ уважають его дотепнымъ жартомъ.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 21 липня. Палата послôвъ ухвалила въ другôмъ читаню законъ о позичцѣ валютовôй и законъ о конверсіи великою бôльшостію. Тымъ залагоджено всѣ предложеня.

Прага 21 липня. На засѣданю комісіѣ для розмеженя округôвъ судовыхъ высказавъ президентъ жаль, що ческй мужѣ довѣрія не беруть участи.

Брукселя 21 липня. При нарадѣ надъ ревізією конституціѣ пристала палата послôвъ 84 голосами противъ 48 на предложене президента міністрôвъ, щобы выбрати комісію и поручити ѣй, абы она доповнила порядокъ роботы палаты.

Римъ 21 липня. Кардиналъ Аннібале померъ.

Петербургъ 21 липня. Холера въ Баку слабне.

Надôслане.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

ледви еѣ можна було спôзнати Она дрожала, а голосъ еѣ пôднесеный, грôзный и пискливый немило разивъ уха.

— Що вы собѣ думаете! — кричала. — Хочете насъ налякати, чи що? забрати! увязнити! Хочете насъ увязнити! печатати! Вы не знаете, зъ кимъ маете до роботы! мôй чоловѣкъ, то не якій будь економъ, котрого бы можна безкарно скривдити. Намъ ходить о нашу честь, а не о нашу лиху посаду. Вы знаете, хто я? Я Терличѣвна зъ дому. Мôй братъ есть пôдсудіею, мôй батько служить въ управѣ ґубернской и слава Богу, совѣтникомъ. Що вы собѣ думаете? що вы найшли якихъ дурнѣвъ!

— Я думаю, поважана панѣ, — вôдповѣвъ Остапъ холодно, забираючись до печатаня — що панѣ вдають ся не въ свои рѣчи и раджу вамъ уступити вôдси. Коли воля, то потôмъ можна буде мене скаржити.

Панѣ Суслова кричала ще зъ доброи чверть годины, та коли видѣла, що все паде мовъ горохъ на стѣну, трѣснула дверми и выйшла, и мужъ еѣ сапѣвъ дальше коло порога та не вôдзывавъ ся. Тымчасомъ Остапъ и Полякевичь печатали дверѣ и вôкна.

— Вы дасьте чоловѣка до стереженя канцеляріѣ — сказавъ Остапъ до Яцка — и то заразъ; а самй пôйдете зô мною.

Старый метнувъ ся жваво и зъ веселымъ лицемъ выбѣгъ, а небавомъ вернувъ.

— Вôйтъ Лобода зôстане при канцеляріи, я за него ручу.

— А мы ѣдемо! — сказавъ Остапъ на вôдходѣ.

Въ сѣняхъ уже застали старого Лободу, котрый зъ цѣкавости, почувши про приѣздъ нового управителя, приволѣкъ ся до двора. При нѣмъ опечатано дверѣ и поставлено его на сторожи зъ приказомъ, щобы не давъ управителеви вывозити нѣчого зъ дому. Повôзъ панѣ Сусловои вже стоявъ запряженый. Видко, она выбиралась до брата и до родины, шукати у нихъ захисту передъ грозячою небезпечностію. Самъ панъ Суселъ ходивъ не дуже притомный и неспокôйный вôдъ дверей до дверей, та повтарявъ:

— А коли такъ, то побачимо, що зъ того буде.

Бувъ то перший актъ драмату, хочь такъ звычайного, а все таки правдивого драмату: тôлько було въ нѣмъ страсти, руху и житя.

(Дальше буде.)

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнû“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ также для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

Дра Фридриха Ленґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису вынаходця перероблений на бальсамъ, набирае вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлюе ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стае свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжуе морщины на лици и вôспôвку и надае ему краску молодости; шкôрѣ надае вôнъ бѣлôсть, делікатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ усороняе веснѣвки, родимû плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1-50.

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

8

ГАЛИЦКІЙ
КРЕДИТОВЫЙ БАНКЪ

принимае вкладки на

КНИЖОЧКИ

и опроцентовуе ихъ по

4½% на рôкъ.

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 к°

Пôдроблюванє забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ лакôтками, также по цукорняхъ.

Австрійско-угорска

FINANZ-RUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, **побôльшити** его обемъ а то такъ що до **формату** якъ и що до **змѣсту** нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ **фінансовû и господарскû обявы обширно и предметово.** Всежь при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашь збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якû на насъ накладае побôльшене обему, **высокôсть предплаты** зôстае **незмѣнена,** така якъ доси, бо мы намагаемо знайти бôльше розповсюднене.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатû змѣстомъ числа 1 зр.

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11

Антикварска оферта.

МАЙЕРЪ, ЛЕКСИКОНЪ

4 (найновѣйше) выданє

16 елегантныхъ томôвъ справленыхъ въ полотно, якъ новû, замѣсть

зр. 96 зр. 55.

M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

Поручае ся **ТОРГОВЛЮ ВИНЪ** Людвика Стадтміллера у Львовѣ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.